

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 44/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/48/2019 z 15. januára 2020 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/40/2022 z 25. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2023 namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť uznesenie najvyššieho súdu, ako aj rozsudok krajského súdu a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a z napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý je verejne prístupný na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, vyplýva,

že sťažovateľ sa ako žalobca, člen bytového družstva a nájomca družstevného bytu, žalobou domáhal proti žalovanému (stavebnému bytovému družstvu) odstránenia väd bytu, ktorý užíva, a poskytnutia zľavy na nájomnom za byt z titulu zhoršených podmienok jeho užívania z dôvodu jeho väd a tiež z dôvodu stavebných úprav spoločných priestorov domu.

3. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 7C/77/2009-913 z 27. septembra 2018 rozhodol, že (I.) žalovaný je povinný sťažovateľovi vykonať výmenu vchodových dverí do bytu za vchodové dvere zodpovedajúce svojim technickým stavom slovenskej technickej norme platnej v čase nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, (II.) žalovaný je povinný poskytnúť sťažovateľovi z titulu vadných vchodových dverí do bytu zľavu na nájomnom za obdobie od 1. októbra 2001 do realizácie výmeny vchodových dverí vo výške 5 % z predpisu nájomného, za ten-ktorý mesiac predpisu nájomného, (III.) v časti uplatneného nároku na poskytnutie zľavy z predpisu nájomného za predmetný byt v zostávajúcej časti sa žaloba zamieta, (IV.) žalovaný je povinný poskytnúť sťažovateľovi z titulu zhoršenej kvality okien v byte zľavu z nájomného vo výške 5 % za obdobie od 1. októbra 2001 do 31. mája 2010 z predpisu nájomného za ten-ktorý mesiac, (V.) v zostávajúcej časti sa žaloba o poskytnutie zľavy z nájomného z titulu vadných okien zamieta, (VI.) žalovaný je povinný sťažovateľovi v byte vykonať výmenu kuchynskej linky s príslušenstvom kuchynskej linky tak, aby zodpovedala platnej STN ku dňu právoplatnosti tohto rozhodnutia, (VII.) žalovaný je povinný z titulu vadnej kuchynskej linky v špecifikovanom byte poskytnúť žalobcovi zľavu z nájomného vo výške 10 % z predpisu nájomného za ten-ktorý mesiac v čase od 1. októbra 2001 do 31. januára 2013, (VIII.) žaloba sa v zostávajúcej časti nároku na uplatnenie zľavy z predpisu nájomného zamieta, (IX.) žaloba sa v časti uplatneného nároku na poskytnutie zľavy z nájomného z titulu zhoršených podmienok užívania predmetného bytu a bytového domu v dôsledku obmedzení (používať priestory pracovne, sušiarne a kočíkárne) zamieta, (X.) účastníkom konania sa náhrada trov konania nepriznáva.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu vo výrokoch I, III, V, VI, VII, VIII, IX potvrdil, odvolanie sťažovateľa proti výrokom II, IV a VII odmietol a rozsudok okresného súdu vo výroku X zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je nesprávne, nedostatočne odôvodnené. Došlo k rozsiahlemu porušeniu práv sťažovateľa, ktoré osvedčovali prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. e) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

7. Vec sťažovateľa nebola náležite, zákonne a v primeranom čase vybavená. Sudca okresného súdu sa dopustil mnohoročných zbytočných prieťahov, čo svedčí o jeho zaujatosti voči sťažovateľovi (nedôvodné zastavenie konania po 5 rokoch, 14 pojednávaní vrátane 2 ohliadok na mieste, z ktorých 11 nevedlo k naplneniu účelu súdneho konania). Uvedeným sa najvyšší súd nezaoberal. V konaní okresného súdu sp. zn. 7C/35/2012, ktoré bolo vylúčené na samostatné konanie, bolo

totožným sudcom účelovo zadržané dovolanie sťažovateľa po dobu viac než dvoch rokov. Rovnako v otázke trov konania došlo k skutočnostiam osvedčujúcim zaujatosť sudcu okresného súdu voči sťažovateľovi ako žalobcovi. V rámci konania o odvolaní sťažovateľa krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zrušil, následne okresný súd opätovne rozhodol na ujmu sťažovateľa, keď mu bola priznaná náhrada trov konania len v rozsahu 33,33 %. Až po opätovnom odvolaní sťažovateľa krajský súd uznesením zo 4. novembra 2020 ustálil nárok sťažovateľa na náhradu trov proti žalovanému v rozsahu 66,66 %. Konanie o trovách konania dosiaľ trvá, keďže nebolo ešte vydané rozhodnutie súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP.

8. V konaní uplatnené námietky zaujatosti boli nepochybne dôvodné. Zainteresovanosť sudcu(ov) na veci nemusí byť preukázaná a pre vylúčenie sudcu(ov) stačí, že je daná pochybnosť o jeho nezaujatosti. Taká pochybnosť je daná, ak sudca v konaní postupuje spôsobom, ktorý vzbudzuje pochybnosti o jeho nezaujatosti, pričom učiní viaceré procesné úkony len na ujmu jednej zo strán konania. Sťažovateľ v dovolaní namietal aj zaujatosť sudcov krajského súdu.

9. V konaní na okresnom súde došlo v rokoch 2017 a 2018 k vade konania spočívajúcej v nesprávne obsadenom súde (sudca JUDr. Peter Lukáč si svojvoľne ponechal vec sťažovateľa, ktorú však bol povinný odovzdať sudcovi JUDr. Vladimírovi Šalamúnovi).

10. Sudca okresného súdu ustanovil vo veci odborne nepríslušnú znalkyňu, pričom tento postup spôsobil procesné a dôkazné kontroverzie, následkom čoho bolo sťažovateľovi znemožnené náležite preukázať oprávnenosť uplatňovaných nárokov. Za celú dobu konania nebol vykonaný žiaden sťažovateľom navrhnutý dôkaz.

11. Sťažovateľovi nebolo sudcom okresného súdu umožnené vyjadriť sa k dokazovaniu vo veci na poslednom pojednávaní konanom 27. septembra 2018 v zmysle § 182 CSP.

12. Sťažovateľ v dovolaní namietal tiež zmätočnosť výrokovej časti rozsudku krajského súdu. Výrok I rozsudku krajského o súde, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, nezahŕňa aj výroky II a IV rozsudku okresného súdu, aj keď sa s nimi krajský súd v odôvodnení rozsudku bez výhrad stotožňuje. Vyznačenie právoplatnosti uvedených výrokov II a IV a vyznačenie ich vykonateľnosti je zmätočné. Uvedené znemožňuje vymožitelnosť nárokov zahrnutých vo výrokoch II a IV rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ bol vo výrokoch II, IV a VII úspešný len sčasti (vo všetkých týchto prípadoch žiadal vyššie zľavy z nájomného za byt, ale boli mu priznané nižšie), preto bol oprávnený podať odvolanie proti takým výrokom okresného súdu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je koncipovaná ako kritika uznesenia najvyššieho súdu, pričom sťažovateľ rekapituluje svoje dovolacie námietky. V rámci petitu ústavnej sťažnosti sa však sťažovateľ domáha aj zrušenia rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nie je právne zastúpený, ústavný súd pristupoval k vyhodnoteniu jeho ústavnej sťažnosti tak, že za ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie považoval aj rozsudok krajského súdu. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že rozsudok krajského súdu trpí namietanými vadami v zmysle § 420 písm. e) a f) CSP.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny rozsudkom krajského súdu:

14. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

15. Pokiaľ je sťažovateľ názoru, že rozsudok krajského súdu trpí vadami v zmysle § 420 písm. e) a f) CSP (nesprávne obsadený súd, rozhodovanie nezákonným sudcom, nedostatočné odôvodnenie rozsudku, vady dokazovania, pochybenia v procesnom postupe), ktoré v dovolaní proti rozsudku krajského súdu aj uviedol a bližšie špecifikoval, ústavný súd uvádza, že posúdenie týchto aspektov týkajúcich sa rozsudku krajského súdu prináležalo na základe dovolania podaného sťažovateľom najvyššiemu súdu, ktorý o ňom rozhodol tak, že dovolanie odmietol, keď dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu namietanými vadami netrpí. Keďže posúdenie existencie väd rozsudku krajského súdu podľa § 420 CSP bolo v kompetencii najvyššieho súdu v rámci dovolacieho konania, ústavný súd vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej sa rozsudku krajského súdu konštatuje, že nie je daná jeho právomoc na jej meritórne posúdenie, a preto ju odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny postupom a uznesením najvyššieho súdu:

16. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Podmienkou je, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

17. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

18. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP najvyšší súd poukázal na § 49 ods. 3 CSP, podľa ktorého dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. Najvyšší súd v napadnutom uznesení okrem iného konštatoval, že sťažovateľ neuviedol žiaden kvalifikovaný pomer namietaných sudcov k sporu, k stranám, resp. ich zástupcom, a teda neuviedol žiaden konkrétny dôvod, pre ktorý by mali byť namietaní sudcovia vylúčení. Sťažovateľova subjektívna nespokojnosť s procesným postupom súdov, s procesnými úkonmi súdov, ako aj nespokojnosť s odôvodnením rozhodnutí nie je kvalifikovaným dôvodom (konkrétnym vzťahom sudcov k tomuto sporu, k stranám, resp. ich zástupcom), pre ktorý by mohli byť vylúčení sudcovia konajúci vo veci, t. j. či už sudca súdu prvej inštancie, alebo sudcovia odvolacieho súdu. Hodnotenie správnosti súdneho konania a rozhodovania nepatrí stranám sporu a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu (bod 14). Najvyšší súd sa ďalej na účel posúdenia, či bol okresný súd správne obsadený, oboznámil s rozvrhom práce okresného súdu na rok 2018, dodatkom č. 6 z 19. apríla 2017 Spr. A/314/2017 k rozvrhu práce na rok 2017, pokynom predsedu z 15. mája 2017 Spr. A/381/2017, dodatkom č. 1 z 26. januára 2018 Spr. A/062/2018 k rozvrhu práce na rok 2018, pokynom predsedu súdu z 1. februára 2018 Spr. A/081/18. Najvyšší súd dospel k záveru, že vo veci rozhodoval zákonný sudca, ktorý bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci, a teda rozhodoval správne obsadený súd.

19. Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie o zaujatosti sudcu okresného súdu, ktorú zakladá (okrem iného) na okolnosti, že sudca postupoval neefektívne, resp. bol nečinný a úmyselne konanie predlžoval. K tomuto ústavný súd uvádza, že sťažovateľom tvrdená existencia prietahov (nečinnosť, neefektívna činnosť) spadá pod procesný postup súdu v konaní, teda ju nemožno považovať s poukazom na § 49 ods. 3 CSP za dôvod na vylúčenie sudcu. Nemožno preto ako arbitrárny vyhodnotiť záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľova subjektívna nespokojnosť s procesným postupom súdov, s procesnými úkonmi súdov, ako aj nespokojnosť s odôvodnením rozhodnutí nie je kvalifikovaným dôvodom, pre ktorý by mohli byť vylúčení sudcovia konajúci vo veci.

20. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že sťažovateľ, vyvodzujúc z § 420 písm. f) CSP, namietal nesprávne zistený skutkový stav veci a nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne zhodnotenie dôkazov, nesprávne právne posúdenie veci a nesprávny procesný postup súdu. Zároveň namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný.

21. Najvyšší súd dospel k záveru, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov krajský súd rozhodol, a odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať

ako jeden vecný celok) má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP (bod 36 uznesenia najvyššieho súdu). Najvyšší súd zdôraznil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (bod 37 uznesenia najvyššieho súdu).

22. K namietaným vadám týkajúcim sa dokazovania najvyšší súd uviedol, že súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, nie procesných strán. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (bod 38 uznesenia najvyššieho súdu).

23. Vo vzťahu k námietke o nerešpektovaní § 182 CSP na poslednom pojednávaní sa najvyšší súd stotožnil s odôvodnením krajského súdu. Z prednesu sťažovateľa na pojednávaní pre súd nevznikla potreba odročiť pojednávanie, keďže sťažovateľ nežiadal vykonať iné dôkazy ako dovedy navrhoval, právo sťažovateľa tak nebolo porušené. Najvyšší súd v tomto smere zdôraznil, že právo na spravodlivý súdny proces sa týka konania súdov chápaného ako celok (toto právo je „výsledkové“). Sťažovateľ vo svojom riadnom opravnom prostriedku využil možnosť uplatniť svoj vplyv na konanie, a to vyjadrením sa k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 40 uznesenia najvyššieho súdu).

24. Najvyšší súd sa zaoberal aj námietkou, podľa ktorej mal krajský súd potvrdiť výroky II a IV rozsudku okresného súdu (týmito výrokmi bola sťažovateľovi priznaná zľava na nájomnom z titulu vadných vchodových dverí a z titulu zhoršenej kvality okien). Najvyšší súd dôvodil, že odmietnutie odvolania sťažovateľa neznamena, že výroky II a IV rozsudku okresného súdu nenadobudnú právoplatnosť a vykonateľnosť, ale to, že tieto výroky zostávajú nezmenené tak, ako o nich rozhodol okresný súd, bez ich meritórneho preskúmania krajským súdom. V tejto súvislosti bol sťažovateľ oprávnený podať odvolanie v prevyšujúcej časti, v ktorej mu okresný súd nevyhovelo a žalobu zamietol, teda proti výrokom III, V, VIII a IX, čo aj využil a krajský súd v tejto časti rozhodnutie okresného súdu preskúmal a tieto výroky potvrdil (bod 39 uznesenia najvyššieho súdu).

25. Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

26. Ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté, nemožno vyhodnotiť z pohľadu namietaného porušenia označených práv ako ústavnoprávne nekonformné.

27. Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny a napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu nie je relevantná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej

sťažnosti na ďalšie konanie, a preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

28. Predmetom ústavnej sťažnosti je aj námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Sťažovateľ explicitne za porušovateľa v ústavnej sťažnosti označuje najvyšší súd, pričom za zásah do svojich práv označuje nielen uznesenie najvyššieho súdu, ale aj postup najvyššieho súdu. Pri extenzívnom ponímaní ústavnej sťažnosti možno za porušovateľa považovať aj krajský súd, keďže, ako už bolo uvedené, sťažovateľ sa v rámci petitu ústavnej sťažnosti domáha zrušenia rozsudku krajského súdu.

30. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05).

31. Vec sťažovateľa bola v čase podania ústavnej sťažnosti (13. decembra 2023) v rámci dovolacieho konania právoplatne skončená, a to napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 25. septembra 2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. októbra 2023. Rovnako bolo právoplatne skončené aj konanie pred krajským súdom, keď rozsudok krajského súdu z 15. januára 2020 nadobudol právoplatnosť 3. februára 2020 a uznesenie krajského súdu týkajúce sa nároku na náhradu trov konania zo 4. novembra 2020 nadobudlo právoplatnosť 30. novembra 2020 (informácie o dátumoch právoplatnosti ústavný súd získal z Registra doložiek právoplatnosti a vykonateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý je verejne prístupný na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, pozn.). Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu v čase, keď bolo konanie pred krajským súdom, ako aj najvyšším súdom právoplatne skončené, a teda právna neistota sťažovateľa bola v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu odstránená. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľ vyjadruje presvedčenie o zaujatosti sudcu okresného súdu, ktorú vyvodzuje (okrem iného) z okolnosti, že sudca sa mal dopustiť zbytočných prietáhov, konanie nedôvodne predlžoval. Uvedené má podľa názoru sťažovateľa zakladať dôvod na vylúčenie sudcu. Opodstatnenosťou námietky zaujatosti sa najvyšší súd vyčerpávajúcom spôsobom zaoberal vo vzťahu k sťažovateľom namietanej vade rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. e) CSP, a to v bodoch 11 až 14 uznesenia najvyššieho súdu, pričom ústavný súd vyhodnotil uznesenie najvyššieho súdu ako ústavnoprávne konformné.

IV.4. K sťažovateľom podanej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

33. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Podľa názoru ústavného súdu je totiž z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia

ústavným súdom zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu